

MARIE VAUDESCAL • CAROLINE HÜE

Çile Hanım ile Aslankoyun

Okumayı Seviyorum 2

Okumayı

Çile Hanım ile Aslankoyun

Çile Hanım kalın çoraplar örer.
Örgülerinin yünü, koyunu Aslankoyun'dan gelir.
Ne var ki birdenbire dar botlar moda olur ve
kalın çorap satışları durur! Bunun üzerine
Çile Hanım, Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'ne
gitmek üzere yola koyulur. Duyduğuna göre, bu
ülkede küçük solucanların ürettiği ince bir iplik
varmış ve çok rağbet görmekteymiş. İşte, işlerini
düzeltmek için tam ihtiyacı olan da budur! Gel
gelelim, yolda yaşlı teyzeyle sevinli koyunu,
korkunç korsan Pissurat'ın eline düşerler...

ISBN: 978-605-349-043-2

9 786053 490432

www.secdiyayinlari.com

₺ 4,00

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Okumayı Seviyorum 2

ÇİLE HANIM İLE ASLANKOYUN

Okumayı Seviyorum II-1
ISBN: 978-605-349-043-2

Özgün Adı: La folle expédition de Ma' Bobine et Moutoniéon
Yazan: Marie Vaudecal
Resimleyen: Caroline Hüe
Çeviren: Egemen Demircioğlu
Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2011
© Sedir Yayınları, 2012
© Egemen Demircioğlu, 2013

Türkçe Yayın Hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. Baskı: Eylül 2013 (3000 adet)

Baskı: İklim Ofset Etiket ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Defterdar Mah. Arpacı Hayrettin Sok. No: 21
Eyüp/İstanbul T: 0212 613 40 41
Matbaa Sertifika Numarası: 22398

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
34490 Başakşehir/İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Çile Hanım ile Aslankoyun

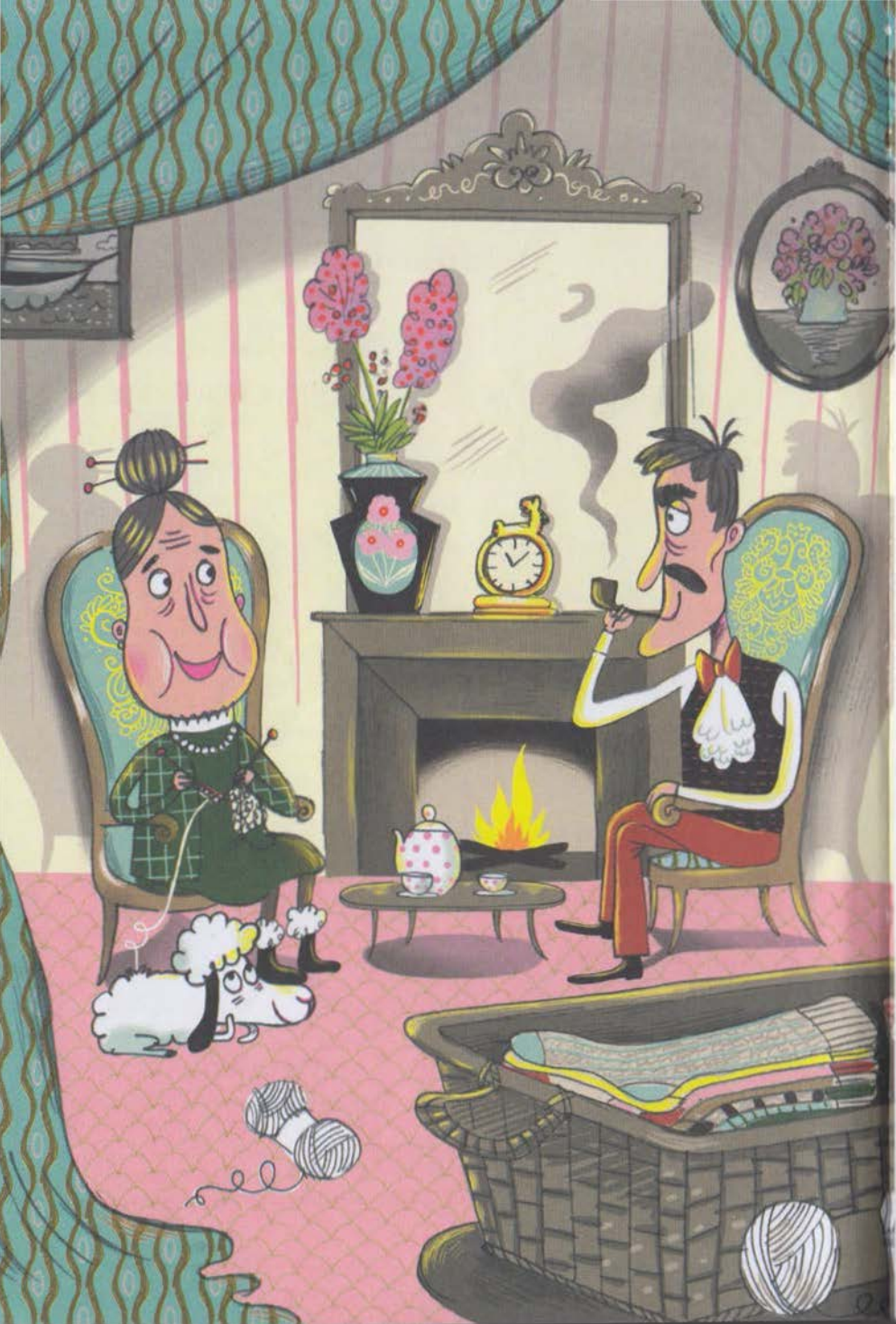
yazan
Marie Vaudesca

resimleyen
Caroline H ue

Çeviren
Egemen Demircioğlu

erdem
 ocuk

Son Moda

Çile Hanım ile eski dostu Kocabeyin Tahtakafa, ateşin başına rahatça oturmuş sohbet ediyorlardı. Her zamanki gibi Çile Hanım'ın elinde örgüsü vardı. Örgünün yünü, Çile Hanım'ın ayaklarının dibinde yatmış olan Aslankoyun'dan geliyordu. Böylece, yaşlı kadınla minik koyun beraberce çorap örüyorlardı. Hem de ülkenin en sıcak tutan ve en kalın çoraplarını. Onlar sayesinde kim bilir kaç kişinin soğuk kış günlerinde ayak parmakları donmaktan kurtulmuştu!

O akşam, Kocabeyin Tahtakafa yerinde duramıyordu. Şehirden yeni dönmüştü. Orada, ona meşhur Zihni Sinir Ödülü'nü vermişlerdi. En son icadı Çufçufet için.

– O kadar mutlu oldum ki, diye anlattı Kocabeyin, gidip kendime yeni bir çift bot aldım. Hem de son moda.

Çile Hanım'la Aslankoyun, Kocabeyin'in ayaklarına baktılar.

– Botları Çufçufet'in içinde bıraktım, diye açıkladı Kocabeyin. Fazla genç işi gibi geldi bana. Millet gülmesin sonra. O kadar darlar ki insan ayağını içine ancak sokabiliyor!

Çile Hanım gülümsedi. Aslankoyun yüzünü ekşitti.

Kocabeyin gittikten sonra koyun homurdandı:

– Son modaymış! İnsan ayağını içine ancak sokabiliyormuş! Sen de gülüyorsun.

Çile Hanım omuzlarını silkti.

– Bir düşünsene, diye hırsla sözlerine devam etti Aslankoyun. Eğer bu botlara insanlar ayaklarını ancak sokabiliyorsa, o zaman çoraplarını nasıl sığdıracaklar içine? Bak görürsün bu bot hikâyesi batıracak bizi!

– Sen de illa dert edecek bir şey bulur-

sun, diye cevap verdi Çile Hanım, yatmaya giderken.

Ama Aslankoyun haklı çıktı. Birkaç hafta sonra herkes çılgın gibi yeni botlardan almaya başlamıştı. Çorap satışları çöktü.

Şehrin ayakkabıcısının vitrininde şu yazı okunuyordu: "Lamartin botlarıyla o kadar ince görüneceksiniz ki gözlerinize inanamayacaksınız!"

Çile Hanım, elinde çorap dolu sepetiyle dükkâna girdi.

Onu görünce satıcının yüzü değişti.

– Sizin çoraplardan bir tane bile sata-
madım, dedi mahcup mahcup. Müşteriler
ayaklarında çorapla botlarını giymeyi de-
nediler ama botlar o kadar dar ki... Bacağı-

nı kaldırıp gösterdi. Kendisinde de o dar
botlardan vardı.

– O yüzden, insanlar çıplak ayakla gi-
yorlar botları, diye sözlerini tamamladı
satıcı.

Çile Hanım dükkândan çıktı. Getirdiği
bütün çoraplar sepette aynen duruyordu.

- Çıplak ayakmış, diye öfkeyle söylendi, Aslankoyun. Bu akılsızlar, şık görüneceğiz diye üşütüp hastalanacaklar!

Günler geçti. Çorap satışları düşmeye devam etti. Artık ufukta tek bir sipariş bile

görünmüyordu. O kadar ki Çile Hanım örgü örmeyi bıraktı. Aslankoyun'un yünleri o kadar çabuk uzuyordu ki kısa zamanda eski hâlinin üç katı oldu. Zavallı, sıcaktan bunaldığından şikâyet edip duruyordu.

- Seni sonra kırkarım, diye cevap veriyordu Çile Hanım, gözleri uzaklara dalarak.

Lamartin botları çıktığından beri, o eski hâlinden eser kalmamıştı Çile Hanım'ın.

Artık hiç iştahu yoktu ve uykusunda ko-
nuşuyordu:

– İki ters bir düz, iki ters, bir düz....

Kocabeyin Tahtakafa ise birtakım -
zmler bulmaya uğraşıyordu. Neticede,
onun işi bu değil miydi? Nitekim, otomatik
yn sıkıştırmalı patik buldu. Sonra yandan
amalı pratik düğmeli botu buldu. Bilekle-
ri incelten mavi kandaronlu bir krem bile
geliştirmeye çalıştı. Krem çok güzel koku-

yordu ama aynı zamanda cildi çok fena tahriş ediyordu.

Bir başka seferinde Kocabeyin, pedallı bir örgü makinesiyle çıkageldi. Ama örgü makinesi çok kötü ilmikler atıyordu ve üstelik yaptığı örgüler hiç de Çile Hanım'ınkilerden ince değildi. Ayrıca makinenin, ilk çalıştırıldığında ortalığı ayağa kaldırmak gibi kötü bir huyu da vardı! Aslankoyun'un ödü kopuyordu bu sestem.

– Ya ben ya bu makine, diye isyan etti sonunda, saklandığı köşeden.

Gazetede Solucan Var

Bir akŒam, Kocabeyin eŒikte belirdi. Zaten yerinde duramayan bir tipti ama bu sefer her zamankinden daha heyecanlıydı. Elinde tuttuğu gazeteyi ile Hanım'ın bur-nuna sokar gibi uzattı.

– Ejderhalar! BeŒ parmak! Küçük solu-canlar! Çok çok ince!

– Sakin olun yaŒlı dostum, dedi Aslan-koyun. Benim de baŒıma gelmiŒtir bir iki kere yanlıŒlıkla solucan yemek ama hiçbir Œey olmadı, bakın iŒte.

– Haayır, yle bir Œey değil!

Çile Hanım, arkadaşı Kocabeyin'i oturttu ve ona bir fincan ıhlamur verdi. Kocabeyin tekrar konuşmaya başladı.

– Çevreci Buluşlar gazetesinde inanılmaz bir şeyden bahsediliyor. Bir iplik varmış, bildiğimiz bütün ipliklerden daha inceymiş ama yine de müthiş sıcak tutuyormuş.

– Özel bir koyun ırkından mı geliyormuş bu iplik, diye sordu Çile Hanım.

– Yok, öyle bir şey değil, diye cevap verdi Kocabeyin. Bu, daha çok, örümcek ipliği türünde bir şey.

- Öğğh, dedi Aslankoyun.

- Aslında, bütün işi yapan, birtakım küçük solucanlar, diye açıkladı Kocabeyin. Dinleyin, okuyorum: "Doğu'da, çok uzak-

larda, Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'nde, özel seyyahımız Caner Çokgezer, solucan ipliğinden yapılan bu mucizevi kumaşa dokunma ayrıcalığını yaşadı... Kumaş o kadar ince ve o kadar hafif ki âdetâ tenin üzerinde kayboluyor..."

"Solucan ipliği ha..." diye düşündü Çile Hanım.

Küçük gözlüklerinin arkasından düşünmeye başladı. Birden heyecanla bağırdı:

– Aslankoyun! Artık başka seçeneğimiz yok, bu solucanları bulmak zorundayız.

İşte o andan itibaren, Çile Hanım “seyahat”ten ve “taşıt”tan söz etmeye başladı. Kocabeyin ona Çufçufet’ini vermeyi teklif etti.

– Buna hayır diyemezsin, diye atıldı mucit. Gerçek bir füze o. Motoru kuru fasulye gazıyla çalışıyor.

– Ben aslında Aslankoyun’u eyerlemeyi düşünmüştüm, diye itiraf etti Çile Hanım.

– Ne? Ama ben Çufçufet’i tercih ediyorum, diye isyan etti koyun.

– Şuna bakın! İlla kaytaracak, dedi Çile

Hanım. Sanki çoğu zaman onu kucağımda taşıyan ben değilim!

Üç gün sonra Çile Hanım ile koyunu yola koyuldular.

Aslankoyun, bagajlarını yükledikleri küçük römorkta yolculuk ediyordu. Bir şey taşınması gerekmediği için çok mutluydu ama yine de sızlanmaktan geri kalmıyordu:

– Solucanlar varmış da benim yünüm-
den daha sıcak tutan çoraplar yaparlarmış
da.... Yok öyle bir şey. Hem, bir solucan
nasıl yün üretebilir ki?

– Peki, sen nasıl üretiyorsun?

– Lafa bak! Benim işim bu
yahu!

Çufçufet, haftalar boyunca dağ bayır demeden bozuk yollarda sarsıla sarsıla ilerledi. Çile Hanım ara sıra durup yoldan geçenlere soruyordu:

– Acaba solucanlar tarafından üretilen çok ince bir iplikten bahsedildiğini duydu-
nuz mu hiç?

Aldığı cevap hep aynıydı:

– Doğuya doğru devam edin.

Bir gün, deniz kenarında yol alırlarken karınca gibi insan kaynayan büyük bir li-
mana geldiler. Çufçufet kalabalığın arasın-

dan kendine yol açana kadar akla karayı seçiyordu.

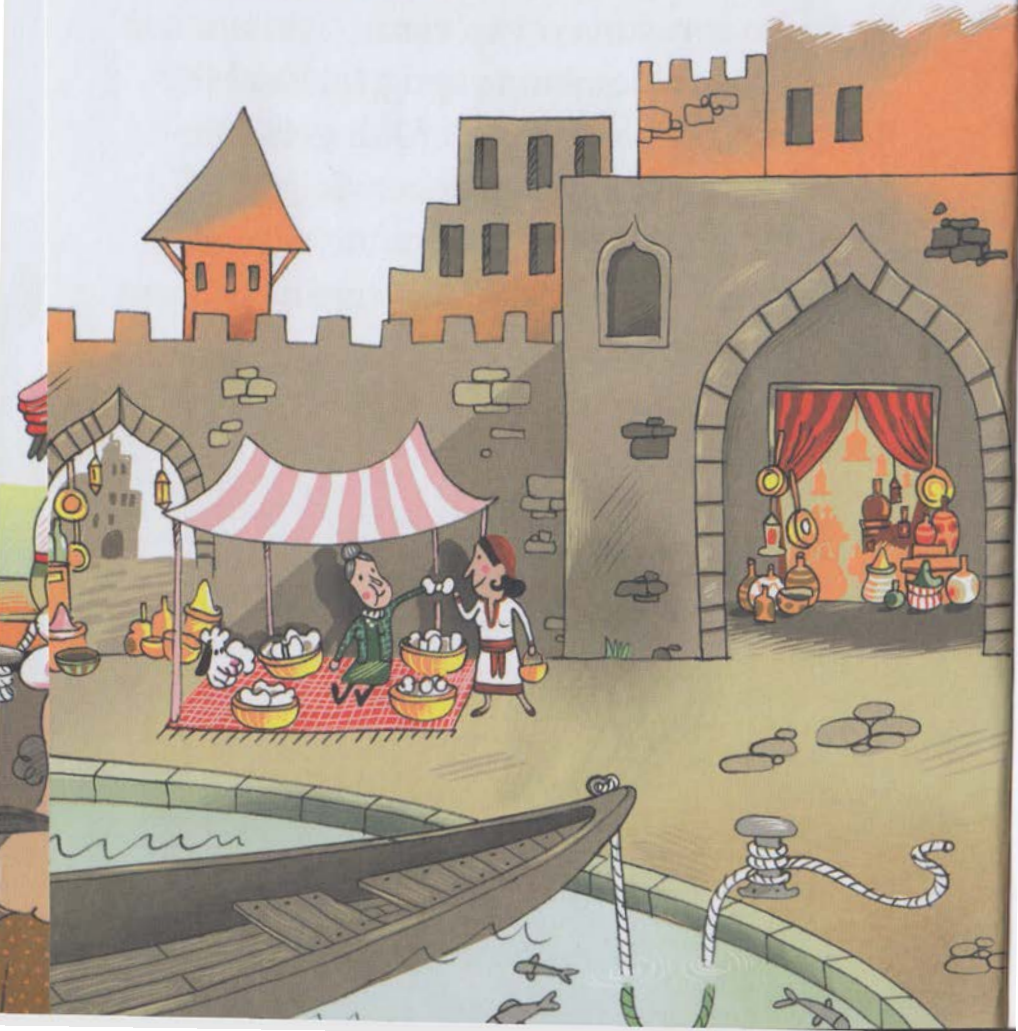
Sokaklar, üzeri mallarla dolu tezgâhlardan geçilmiyordu. Çile Hanım, her yerde solucanların yaptığı ipliklerden aradı. Sonunda, rıhtım boyundaki sardalye satıcısı bir kadın sorusuna cevap verdi:

– Küçük solucanların yaptığı iplikler mi? Birkaç ay önce çok uzaklardan gelen bir tüccar bu garip kumaştan getirmişti. Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi mi ne, öyle bir yerden geliyormuş. Belki gene gelir.

Bunun üzerine, Çile Hanım limana yerleşti. Tüccar gelene kadar oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Koyunun yününden iplik yapıp çileyle yün satarak geçinmeye çalıştı. Çorap satmasına imkân yoktu. Hava öyle sıcaktı ki orada!

Gemici Kazağı

Bir gün, bir korsan gemisi geldi. Bu, korkunç Kaptan Pissurat'ın gemisinden başka bir şey değildi. Limanda, Kaptan ve adamları talana giriştiler. Birçok dükkânı yağma ettiler. Mücevhercilerden torba torba değerli taşlar çaldılar. Hatta bütün bir devekuşu sürüsüne bile el koydular. Pissurat, Çile Hanım'ın küçük tezgâhına geldiği zaman, bir yün yumağının önünde durup hayretle baktı.

- Ne bu, diye sordu. Çok meraklanmıştı.
- Yün yumağı, diye cevap verdi Çile Hanım.

Kaptan Pissurat burnunu yüne gömdü. Yünün yumuşaklığı onu âdeta kendinden geçirdi. Adamlarına döndü, onlara yumağı uzattı ve haykırdı:

– Bu yumağı istiyorum! Tez koyun onu gemiye!

Korsanlar, içi yumaklarla dolu olan en büyük sepeti kaptılar. O arada, şefleri, yün

ipliklerine sarınmaya çalışıyordu.

– O öyle olmaz, diye atıldı Çile Hanım. Yünü üzerinize giymek istiyorsanız, önce onu örmek lazım.

– A, evet, tabi, dedi Pissurat.

Ve hemen ekledi:

– Bu hanımanneyi istiyorum! Tez koyun
onu gemiye!

Sonra da gemiciler bir türkü tutturdular:

Koy koy koy koy koy gemiye,
Kalmasın bir şey geriye,
Kuş kadar yemiş haminne,
O da gelsin bizimle!

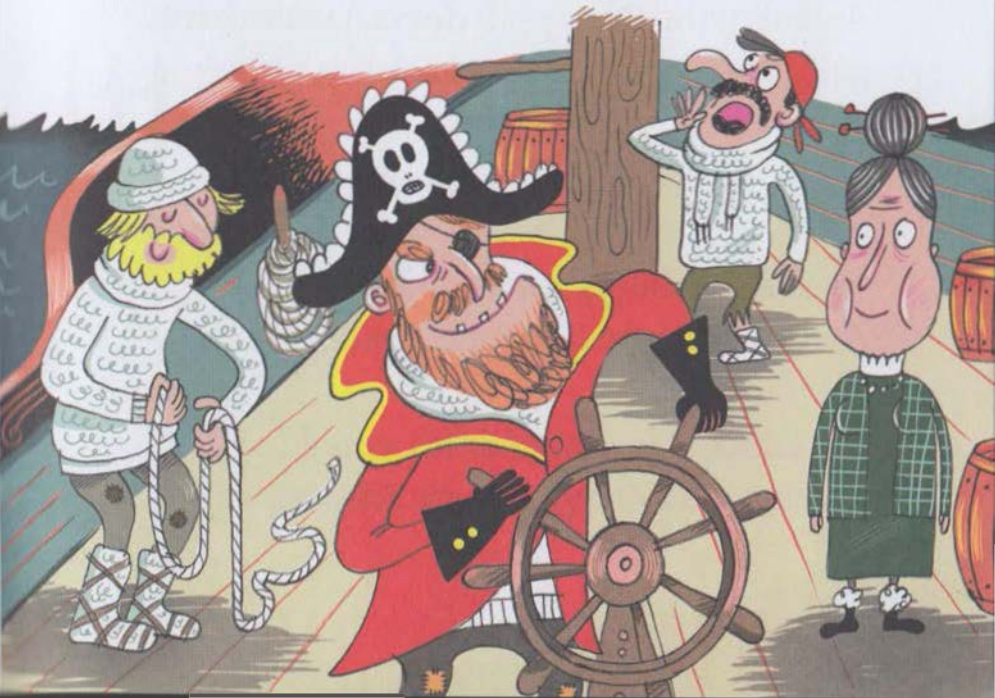

Korsanların gemisi doğuya doğru yelken açmıştı. İçinde, tonlarca çalınmış nesne, küsmüş bir yaşlı teyze ve kızgın bir koyun vardı. Çile Hanım, sinirlerini yatıştırmak için bütün mürettebata yün kazaklar örüyordu. Pissurat onu kaçırmakla gerçekten iyi bir iş yapmıştı. Yaşlı kadıncağız bedava örgü örüyordu. Hem de azıcık yiyordu. Kaptan, bitlerle dolu sakalını kaşıyarak şöyle diyordu kendi kendine,

“Bu kazak olayı önümde yeni ufuklar açtı. Ne zamandan beri kuzey denizlerinin soğuk sularına bir sefer yapmayı düşünüyordum...”

Geminin dümenine yapışmış, ayaklarında sıcacık çoraplar, Kaptan Pissurat, içinde bir Kutup kâşifinin büyümekte olduğunu hissediyordu. Kutup ayısı ve buzul hikâyeleri dilinden düşmez olmuştu. Bir sabah, Çile Hanım'a şöyle dedi:

– Siz ve koyununuz sayesinde, adamlarım ve ben inanılmaz sıcak tutan giysilere sahibiz. İşte bu yüzden, doğu seferimiz bittikten sonra dümeni kuzeye kırmayı düşünüyorum. Oralarda görülecek çok güzel şeyler var. Çok da para.

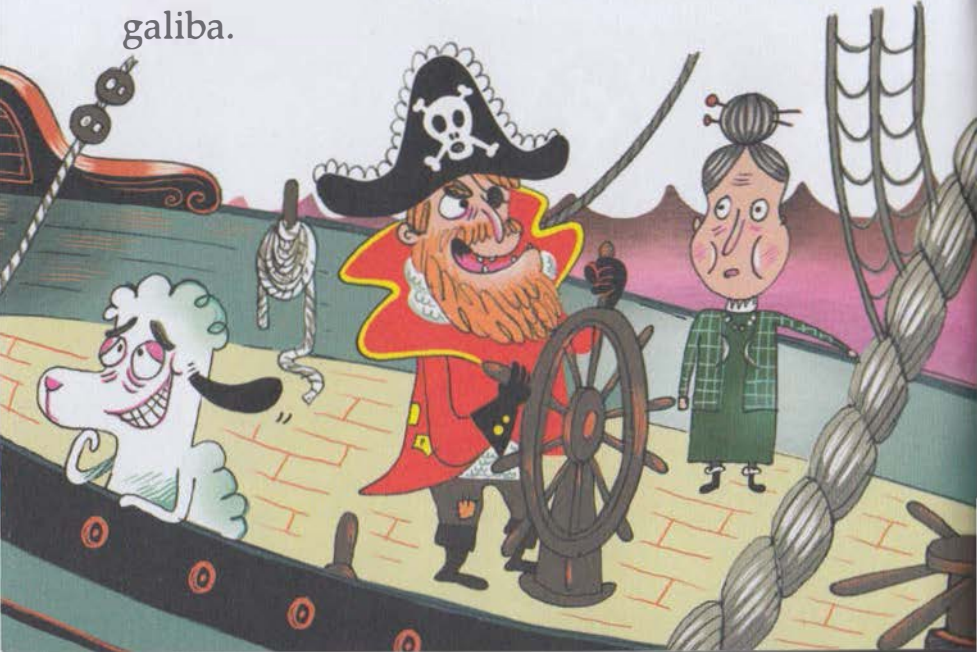
Çile Hanım gözlerini göğe kaldırdı. Kuzeye ha? Keh keh keh...

– Yalnız, diye tekrar söze başladı Pisurat, gemim beni biraz endişelendiriyor. Donmuş suda gövdesi çatlayabilir, anlıyor musunuz?

– Tabi ki gayet iyi anlıyorum, dedi sıkıntıyla Çile Hanım. Ama Allah aşkına, benim elimden ne gelebilir ki bu konuda?

– Gemime de bir kazak örseniz? Şöyle boyunlu, dev gibi bir kazak?

– Gemiye kazak, diye kıkır kıkır güldü Aslankoyun. Bu şapşalı deniz havası çarptı galiba.

Çile Hanım, hızla düşündü. Hiçbir şey söylemediğinden, Pissurat kendini konuşmak zorunda hissetti:

– Eğer bunu başarılırsanız, Çile Hanım, sizinle evleneceğim!

– Anlaştık, diye cevap verdi sonunda Çile Hanım. Size dev kazagınızı öreceğim. Yalnız, sizinle evlenmek hususunda, ben başka birini tanıyorum. Gençecik. Hem de benden üç kat daha hızlı yün örer...

– Üç kat daha hızlı mı, diye şaşırdı Pissurat.

Çile Hanım doğruladı:

– Size ideal bir eş olur. Çok konuşmaz. Kuş kadar yer. Sadece ara sıra bir parça yağ, o kadar. Hem de size şahane kazaklar örer!

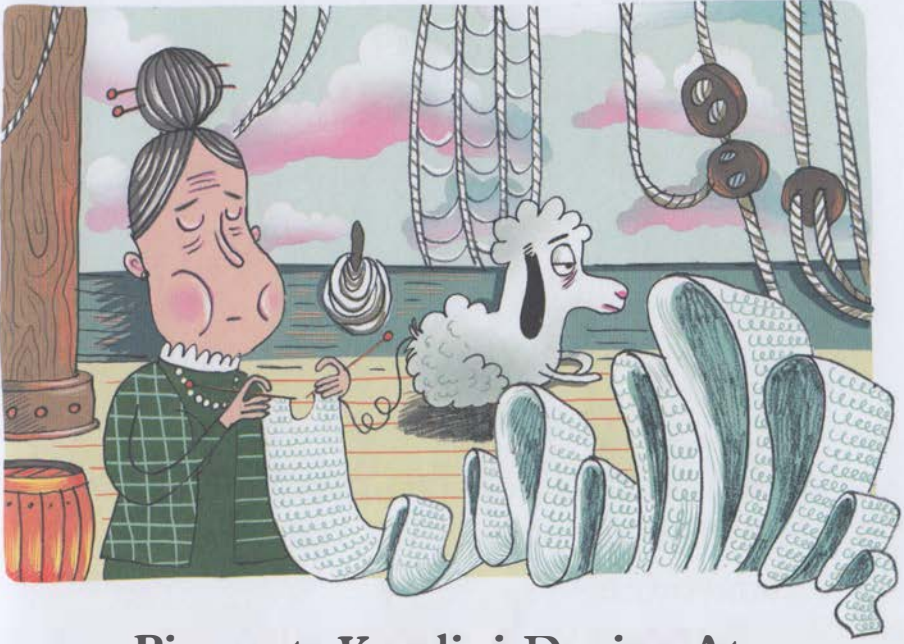
“Birazcık yağ ha....” diye düşündü korsan. Bu işten ne kadar kazançlı çıkacağını hesaplıyordu.

– Tamam, anlaştık! Eğer geminin gövdesi için bir kazak ölerseniz, ben de şu gençle hemen evleneceğime söz veriyorum!

Çile Hanım, memnuniyetle korsanın elini sıktı.

– Ya ben, diye söylendi koyun, kimse bana fikrimi sormayacak mı?

Pissurat, Kendini Denize At

Örgüyü bitirmek Çile Hanım'ın aylarını aldı. Çünkü çok kalın örmeye çalışıyordu. Aslankoyun da Çile Hanım'ın işini kolaylaştırmıyordu doğrusu: İkide bir kımlandanıp duruyordu. Zavallı hayvan yeşil çayırını özlüyordu. Denizin mavisinden gına gelmişti. Üstelik deniz de tutuyordu garibi.

Sonunda dev kazak tamamlandı. Pissurat işi beğenmişti ve tam da Çile Hanım'ın

tahmin ettiği gibi sabırsızlıktan yerinde duramıyordu:

– Kazağı denemek için ufukta kutup ayılarının belirmesini bekleyecek değiliz herhâlde. Yazık olur! Bu şahane trikoyu geminin gövdesine saralım şimdiden. Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'ne vardığımızda yapacağımız sükseyi bir düşünün artık!

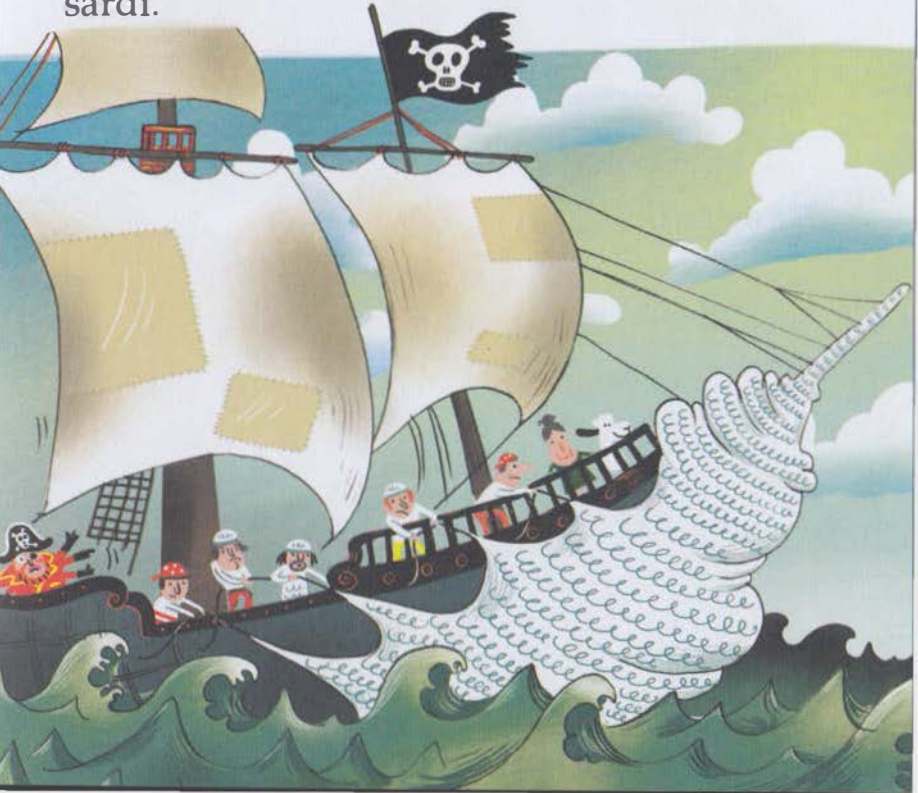
Herkes şimdiden o anı hayale dalmıştı. Çile Hanım ise ellerini ovuşturuyordu... Ve bir sabah yolculuk sona erdi.

– Kara göründüüü, diye haykırdı nöbetçi.

Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi gözle-
rinin önünde belirmişti gerçekten. Kıyıda
bir liman görünüyordu. Kaptan uygun anı
bekledi ve.....

– Haydi..... ateş!

Bu komut üzerine, korsanlar köprünün
üzerinde toplandılar. Üzerlerine kazak üs-
tüne kazak giymişlerdi. Hepsi saf yünden.
Külotları bile yündü. Ardından, muazzam
kazağı açtılar. Kazak geminin gövdesini
sardı.

Sonra tam Çile Hanım'ın düşündüğü gibi oldu. Kapkalin yün, suyu emdi ve gemi o kadar ağırlaştı ki taş gibi battı. Bütün mürettebat da onunla beraber. Yerli halk kayıklarla çabucak gelip gemicileri denizden topladılar. Korsanların bu hâleriyle ağla çekilmiş bir hamsi sürüsünden farkları yoktu.

– Aslankoyun, sandala, diye bağırdı Çile Hanım, tam gemi batmadan önce.

Bütün bu olup biteni uzun zaman önceden planlamıştı. Böylece, büyükanneyle koyun rahatça limana vardılar. Korsanlar onları varmak istedikleri yere getirivermişlerdi işte!

– Sen de benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun, diye sordu Çile Hanım, Aslankoyun’a göz kırparak.

– Sen şöyle gür otlı bir çayır mı düşünüyorsun, diye sordu koyun, şaşkınlıkla.

– Yok yahu! Şuraya baksana.

Rıhtımın üzerinde, çarşıya çıkmış genç bir hanım, boynuna bir fular sarmıştı. Fular o kadar inceydi ki sanki kumaş kadının teninin üzerinde kayboluyordu. Çile Hanım ile Aslankoyun, kadını izlemeye karar verdiler.

Esrarengiz Kumaş

Genç kadın dar sokaklardan yürüyerek sonunda küçük bir dükkâna vardı. Dükkânın üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu: .... Sahi ne yazıyordu? Anlaşılması imkânsız bir yazıydı bu. Çile Hanım ve Aslankoyun dükkândan içeri girdiler ve girer girmez gözleri şaşkınlıkla büyüdü: Bulmak için dağlar denizler aştıkları o kumaş işte orada duruyordu.

– Acaba bu, küçük solucanların ürettiği ipliklerden yapılan şu esrarengiz kumaş mı, diye sordu Çile Hanım, el kol hareketleriyle.

Boynunda fular olan genç kadın, “evet” anlamında başını salladı.

– Harika, diye sevinçle bağırdı Çile Hanım. Acaba bu incecik kumaşın bir topu kaç olur?

Genç kız bu sefer “hayır” anlamında başını iki yana salladı.

– Hayır mı, diye sordu Çile Hanım.

Genç kadın bir tezgâhın arkasında gözden kayboldu ve biraz sonra arkasında bir adamla birlikte geri döndü.

Adam, tanıdık bir dille, onlara durumu izah etti:

– Bu kumaş satılık değil! Ben tüccarım. Mal alıp satmak için o ülke senin bu ülke benim dolaşırım. Buraya ben de olağanüstü bir iplikten yapılmış olan bu kumaştan sandıklar dolusu alıp giderim diye gelmiştim. Ama sonra öğrendim ki imparator....

– İmparator mu, diye şaşırdı Çile Hanım.

- Haberiniz yok mu? Sağır Sultan bile duydu yahu, diye şaşkınlıkla sesini yükseltti tüccar. Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'nin imparatoru evleneceği için bu kumaştan yapılmış olan bütün eşyalar imparator için ayırıldı. İstisnasız hepsi. İmparator hazretleri, sarayındaki en küçük bir yastık kılıfını bile yenilemeyi düşünüyor.

Çile Hanım'ın ağzı açık kalakaldı. Bu kadar zahmet çekip sonunda aradıkları kumaşı bulduktan sonra onu alıp götürmemek! Çok saçma bir şeydi bu!

Aslankoyun Çile Hanım'a döndü.

– Bakma bana öyle, diye homurdandı yaşlı kadın.

– Öyle mi? Nasıl bakacakmışım peki, diye ters ters cevap verdi koyun.

Sonra da ağlamaya başladı:

– Ben burada kalamam! Ben.... ben.... memleketimi özledim. Çayırım gözümde tütüyor. Senin evin gözümde tütüyor. Çin yemeği yemekten bıktım artık!

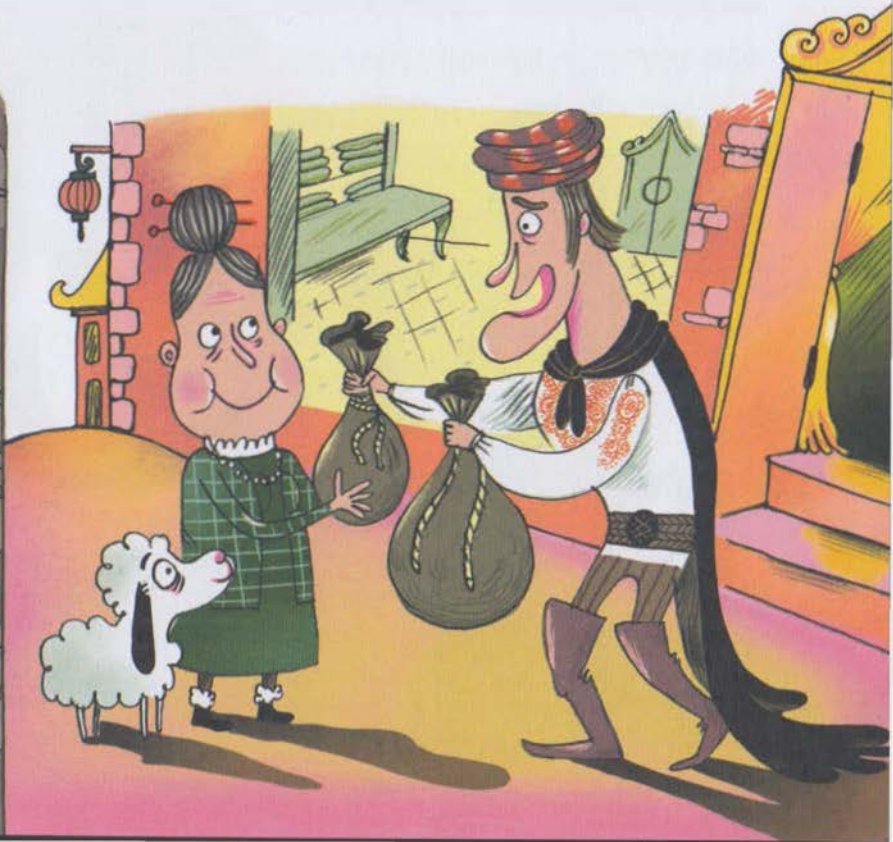

Çile Hanım koyununu teselli etti ve birlikte, elleri boş, dükkândan çıktılar. Daha birkaç adım atmışlardı ki tüccar arkadan onlara yetişti. Ellerinde iki küçük çuval vardı.

– Durun, bekleyin!

Çuvaları Çile Hanım'a uzattı.

– Genç kadın size yardımcı olamadığı için o kadar üzüldü ki bunları size vermeme söyledi.

Çile Hanım çuvalları açtı: Birincisinde birtakım beyaz tohumlar duruyordu. İkincisinde ise birtakım yapraklar.

– Ben tekstil işinden pek anlamam, dedi adam. Ama bu çuvalların o kumaşla bir ilgisi olduğundan eminim.

– Kim bilir? Belki anlarınız bir gün o kumaşla ne ilgileri olduğunu, diye cevap verdi Çile Hanım, biraz yılmış bir edayla. Genç kadına teşekkür edin bizim adımıza.

İpek Yolu

Çile Hanım ile Aslankoyun, memleketlerine giden ilk gemide kendilerine yer buldular. Yuvalarıyla aralarında daha aylarca sürecektir bir deniz yolculuğu vardı.

– Oooff, açım ben, diye sızlanıyordu Aslankoyun. Şu kabinde dişime göre bir şey yok mudur acaba? Şu torbalardan birinde yapraklar yok muydu? İşte sana yemek. İyi kalpli genç hanım her şeyi düşünmüş.

Aslankoyun yapraklardan birini ağzına alıp çiğnedi ve hemen tükürdü:

– Öggh! Beyaz dut yaprağı! Berbat! Tam tırtıllara göre.

Çile Hanım yerinden sıçradı:

– Ne dedin sen demin?

– Dedim ki öggh! Beyaz dut yaprağı....

– “.... Tam tırtıllara göre”. Aslankoyun, süpersin!

– Herhâlde yani. Yeşillik bizim işimiz, diye övündü koyun.

– Anlamadın mı hâlâ? Eğer beyaz dut ağacının yaprakları tırtılların yiyeceğiyse o zaman, öteki çuvaldakiler de tohum filan değil, yumurta...

– Yumurta mı?

– Tabi ya, yumurta... Doğacak solucan yavrularının yumurtaları!

Çile Hanım doğru düşünmüştü. Dönüş yolculuğu esnasında küçük tohumlardan birtakım larvalar çıktı ve bunlar aç kurtlar gibi dut yapraklarına saldırıp yemeye başladılar. Larvalar büyüdü ve günün birinde her biri kendi küçük kozasını ördü. Bir akşam, Çile Hanım kabininde bitki çayını yudumlarken fincanının içine bir koza düştü.

- Hayda! Bir bu eksikti!

Çile Hanım, sıcak suyun içinde yumuşayan kozayı inceledi ve kozayı oluşturan ipliği açmaya koyuldu. İplik o kadar uzun, o kadar ince ve o kadar sağlamdı ki!

Eve döndüklerinde, Çile Hanım solucan ipliğinden kumaş dokumaya koyuldu. Bütün şehrin ayaklarını sıcak tutmaya yetecek kadar kozası vardı! Ama onu kötü bir sürpriz bekliyordu...

Uzun ve zorlu bir yolculuktan dönen eski dostuna hoş geldin ziyaretine gelen Kocabeyin, ona bir de havadis getirmişti:

– Tabi, sen bilmiyorsun ama artık kimse Lamartin botlarının yüzüne bile bakmıyor. Sokağa çıktığında kendin de duyacaksın zaten: Artık Jumbo mokasen modası var. Bu iyice bol bir ayakkabı olduğundan, kalın çorapların fiyatları da fırladı!

İşte böylece, işler yeniden canlandı. Çi-
le Hanım tekrar yün örmeye başladı. Çok
geçmeden mağazalar çeşit çeşit yumuşak
ve kalın, güzel çoraplarla doldu. Ama Çi-
le Hanım, o kadar uzaklardan getirdiği
solucanların emekleri boşa gitmesin diye
fularlar da üretti. Kullandığı kumaş öyle
yumuşak ve öyle inceydi ki fularlar âdeta
tenin üzerinde kayboluyorlardı.

Uzaklarda, koskoca Beş Parmaklı Ejderhalar Ülkesi'nin bir yerinde, leş gibi balık kokan bir rıhtımın üzerinde, Kaptan Pissurat yeni işiyle uğraşıyordu. Yaşadığı maceradan sonra artık Ketçap denilen bir sos satmaya başlamıştı sokaktaki tezgâhında. Tezgâhının başında dururken postadan koca bir paket geldi. Meraklanan Pissurat, çabucak paketi açtı ve içinde garip bir makine olduğunu gördü. Temkinli bir şekilde

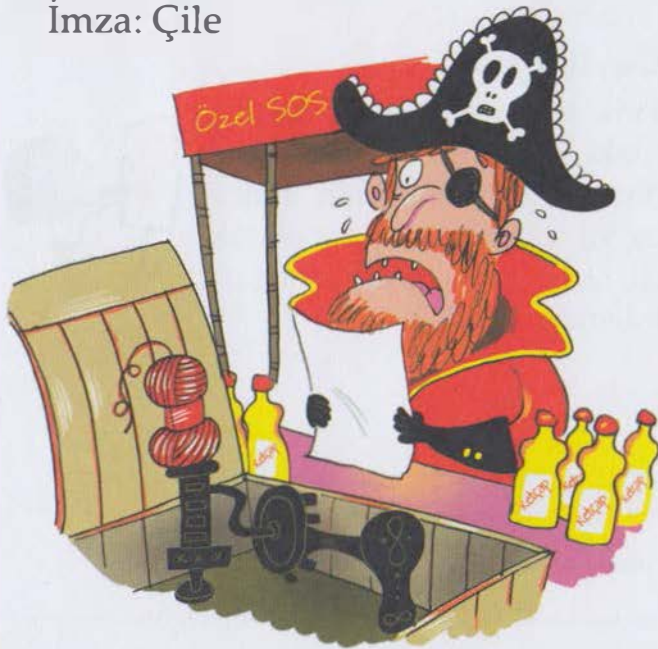
bir pedala bastı. Makine gümbür gümbür
Çalışmaya başladı.

– Hoop! Dur bakalım güzelim, diye tepki
gösterdi korsan.

Paketin içinde bulunan mektubu açtı
ve okudu:

“Genceciktir. Çok yemez. Sadece ara sıra
bir parça yağ ister, o kadar. Hem de size řa-
hane kazaklar rer!.. Onunla evleneceğinize
söz verdiniz, unutmayın. BENİM ÖRGÜ
MAKİNE’ mle yani!”

İmza: ile

Marie Vaudescal

Yazar 1977 yılında, Pirene Dağları'ndaki Tarbes'da doğdu. Çocukken, bütün hafta sonlarını anne babasıyla birlikte dağlarda dolaşarak geçirirdi. Toulouse'da psikoloji okudu. Üniversite öğreniminin sonlarına doğru, 2002 yılında çocuklar için hikâyeler yazmaya başladı.

Caroline Hüe

Paris'te yaşayan çizer Strasburg'daki Süsleme Sanatları Okulundan mezun olduktan sonra birkaç yıl tekstil tasarımcısı olarak çalıştı. Daha sonra çocuk kitapları resimlemeye başladı.

